

"Víš, že za to tě mám suspendovat ze služby?"

To bylo něco pro mne: "Víš, co", povídám, "ničím mi neuděláš; vrátím ti radost".

Řidič, který mne měl vystrádat, si pak vzal pytlík s lístky a začal pořídat, co chtěli vrátit.

Já se zeptal: "Co tebe bude se mnou?"

Dispešer mi sladce a jedovatě odpověděl, že mně tebe posle do motelu se vyspat a ráno pojedou dál na sever; Tebe něco na vysvětlenou. Součástí řídicího příkazu profesionálního řídicího je zdravotní platnost dva roky. Ten mne zachránil. Přes nástupem do kursu mne poslali na prohlídku na nový příkaz, starému brzy končila platnost. Nový příkaz stránil v kanceláři do úpravy, že ho dostanu, a nastoupím.

Tebe byla záměra na mně a tak povídám: "Já si nemyslím, že to bude takhle. Víš, platnost mé zdravotní karty končí tuhle půlnoc, asi za dvě a půl hodiny. Nová je v kanceláři v San Diegu. Ráno mně zavolali na krátkou cestu jen do Tijuany, pak mně poslali do Los Angeles, papírování že vyřídíme, a se vrátím. Z Los Angeles jsem ale jel a se mám takové tušení, že už to dnes v San Diegu nestihnu vyřídít. Krom té zítřejší cesty na sever, nemáš nějaký jiný nápad?"

Takhle s ním snad někdo mluvil poprvé za jeho kariéru, soudě podle nevšedního pohledu. Vykotl ze sebe, že mně musí poslat jako cestujícího do San Diega, protože řídit už nemůže. Pochválil jsem ho za jeho bystrost a zeptal se, kam mi to jede.

"Za půl hodiny."

"Fajn, já tam budu."

Co jsem zatím nevěk je, že podle vnitropodnikových pravidel mně mohou poslat kamkoli v západní části Spojených států. Mají také právo držet mně na cestě sedm dní a teprve pak mně musí poslat domů.

Jenže, vždy jako cestujícího a autobusem, takže se mám stát, že přímě troše smůly mám konec a zastihne na severu Wyomingu a já pojedou domů několik dní. Cestování jako pasažér, pokud ho následuje osm hodin volna, se podle zákona považuje za volno a tím pádem se mám odpovínek doma smrskává na méně než osm hodin;

Mezi smůlami je příměpsáno 8 hodin volna. Volno začíná vystoupením z autobusu, nikoli až dojezu domů, to je logické. Tak pořízte: mám to půl hodiny domů, vykoupat se, najíst, no a pochopitelně hned neusnu. Dvě hodiny přímě začátkem další služby mi dispešer zatelefonuje a musí mluvit se mnou, slovo manželky, že mne vzbudí a já budu včas v práci nastat. Kolik mi zbývá na spánek? Čtyři hodiny? Snad.

Ten den jsem odešel z domova na pár hodin, nepřipraven na týdenní pobyt kdesi a nejen že jsem neměl nic na převlečení, ale v kapse dolar a 35 centů. To jsem příměvzl zase domů, protože za to nic k jídlu nekoupím a že jsem hlad...

No, další vám věknu zas přímě, protože to věchno je; neskončil! MICHAL